

РЕШЕНИЕ

№ 7534

гр. София, 12.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 164 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ГЕРГАНА В. НЕДЕВА

при участието на секретаря НИЯ ИВ. РАЙЧИНОВА
като разгледа докладваното от ГЕРГАНА В. НЕДЕВА Гражданско дело № 20211110171069 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Предявени са установителни искиове с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1 ЗЗД и чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Ищецът „...“, ЕИК ..., твърди, че ответникът „...“, ЕИК ..., му дължи следните суми:
16314,26 лв., представляваща главница по договор за управление и монетаризиране на рекламno пространство, ведно със законна лихва от 09.03.2021 г. до изплащане на вземането,

4966,78 лв. -мораторна лихва дължима за периода на забавата от 02.03.2018 г. до 01.03.2021 г., за които суми в полза на ищеца е издадена заповед за изпълнение по ч. гр. дело № **13796/2021г.** по описа на СРС, 164-и състав.

В исковата молба ищецът „...“, ЕИК ..., твърди, че с ответника „...“, ЕИК ..., били сключили договор за управление и монетаризиране на рекламno пространство, чрез който ищецът предоставил на ответното дружество правото да осъществява **управление и монетаризиране на рекламno пространство на позиции на интернет сайтове, собственост на ищеца**, чрез използване на рекламните платформи ... и ... за срок от 9 месеца- от 01.01.2016 г. до 30.09.2016 г. Ответникът, от своя страна, имал задължението да плаща възнаграждение на ищеца съобразно обслужените рекламни позиции и доставените импресии, като съгласно договора за 1000 импресии цената била 10,50 евроцента, тоест била фиксирана цена за 1000 импресии. Твърди се, че в договора бил определен ориентиrowъчен брой на свободните рекламни позиции, които ищецът следвало да предостави на ответника месечно. Ищецът посочва, че размерът на дължимото възнаграждение се калкулирал на база реално обслужените импресии, информация за броя на които се подавал ежемесечно от ответното дружество с изпращането на отчет. След това ищецът издавал месечна фактура. Когато отчетът е изпращан след счетоводното приключване на съответния месец или същото е осъществено преди края на месеца, то ищецът е изготвял фактури на база предполагаемия

брой импресии и при разминаване с реалния брой е правил корекции със следващата месечна фактура. Твърди, че счетоводното приключване на месеца на ищеца се прави до 23-то число на същия месец, за който се отнася, като падежът за плащане на възнаграждението според уговореното между страните бил 30-тия ден от издаване на фактурата. За процесните вземания били издадени 4 броя фактури- Фактура № ... от 29.01.2016 г., Фактура № ... от 31.03.2016 г., Фактура № ... от 30.06.2016 г. и Фактура № ... от 29.07.2016 г., съответно с падежи 28.02.2016 г., 30.04.2016 г., 30.07.2016 г. и 28.08.2016 г., които ответникът не бил погасил. Върху тези суми ищецът претендира и обезщетение за забава в сочен размер от общо 4966,78 лв. Претендира присъждане на разноски. Ищецът представя **писмени** доказателства. Моли за допускането на **съдебно-счетоводна експертиза**, която да отговори на поставени в исковата молба въпроси. Моли за прилагане към настоящото дело на ч. гр. дело **13796/2021г. по описа на СРС, 164-и състав**.

Ответникът „...“, **ЕИК ...**, е подал отговор в срока по чл. 131 ГПК, с който оспорва предявените искове по основание и размер. Не оспорва, че на 01.01.2016 г. между страните е бил сключен договор за управление и монетаризиране на рекламно пространство. Посочва, че била уговорена фиксирана цена от 10,50 евроцента СРМ / за 1000 импресии/ за рекламни позиции, която ответното дружество е следвало да плаща месечно на ищеца. Твърди, че ищецът се бил съгласил да предоставя средно около 27000 импресии на месечна база. Не оспорва, че между страните бил уговорен 30-дневен срок за плащане на възнаграждението по договора, считано от датата на издаване на конкретната месечна фактура. Посочва, че цената на всяка фактура била определяема и изготвяна на база месечен отчет, който ответникът предоставял на ищеца до 5-то число на месеца, следващ отчетния период. Не оспорва, че срокът на договора бил 9 месеца за периода от 01.01.2016 г. до 30.09.2016 г. Ответникът оспорва размера на процесните фактури като неотразяващи действително обслужените рекламни позиции за съответните месеци. Релевира възражение за изтекла погасителна давност спрямо процесните вземания, като навежда твърдения, че същите са за периодични плащания, с оглед което следвало да се приложи кратката 3-годишна давност. Посочва, че процесните фактури са с падеж 2016 г., с оглед което давността по тях била изтекла през съответния месец на 2019 г. В условията на евентуалност прави възражение за изтекла 5-годишна погасителна давност. Претендира разноски.

Съдът, след като прецени по вътрешно убеждение събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, ведно с доводите и становищата на страните, приема за установено следното:

Страните не спорят, че на 01.01.2016 г. са сключили договор за управление и монетаризиране на рекламно пространство, със срок за 9 месеца, в периода от 01.01.2016 г. до 30.09.2016 г. В полза на ищеца било уговорено ежемесечно възнаграждение, съобразно обслужените рекламни позиции и доставените импресии, с фиксирана ед. цена в размер на 10,50 евроцента за 1000 импресии. Между страните бил уговорен 30-дневен срок за плащане на възнаграждението по договора, считано от датата на издаване на конкретната месечна фактура.

Страните не спорят, а това изрично се признава от ответника, че фактурираните суми от ищеца са въз основа на подаден от ответника отчет за броя на реално обслужените импресии през предходния отчетен месец и на база уговорените с договора ед. цени. Няма спор по делото, че част от фактурираните като обслужени импресии са калкулирани, по обща договорка, по различни от уговорените с договора цени, в някои случаи под 10,5 евроцента, а в други случаи по-висока от уговорената цена, което се дължало на особеностите на платформата ..., с която се осъществявала услугата и поради осъщественото наддаване за конкретната рекламна позиция от няколко субекта. Страните не спорят също, че ищеца издава фактурите за текущия месец до 23-о число, когато приключва счетоводно месеца, като в случай, че не е получил отчета на ответника до тази дата, калкулира авансово

предполагам брой импресии, на база предходен месец, а след получаване на отчета, в следващия месец извършва своеобразно изравняване и корекция на дължимите суми.

От приетата по делото счетоводна експертиза, се установява, че процесните вземания, са обективирани в издадени от ищеца 4 бр. фактури, които са надлежно осчетоводени в счетоводството на ..., където са отразени и като **неплатени**. От тях само три фактури, съответно с № № .../31.03.2016 г.; № .../30.06.2016 г. и № .../29.07.2016 г. са били счетоводно отразени при ответника ..., като фактура № .../29.01.2016 г. **изобщо не е включена в счетоводните регистри на ответното дружество.**

При извършения преглед на счетоводните записвания при двете дружества, вещото лице е установило, че по процесните фактури **няма отразени плащания, които да погасяват дължимите суми** по ИМ. В счетоводството на ищеца има записвания за извършени плащания от ответника, но те касаят други фактури, различни от процесните такива. За такива плащания, ищеца е представил и писмени доказателства по делото.

От заключението по ССЧЕ е видно още, че претендираните за плащане от ищеца 4бр. фактури са надлежно отразени от него в Дневниците за продажби по ЗДДС, като са включени в същите, в месеците на тяхното издаване /януари, март, юни и юли/ със съответните данъчна основа и начислен ДДС, както е посочено в заключението в т.6.1. Същевременно, при ответника, при прегледа на Дневниците за покупки по ЗДДС се установява, че в същите са включени само три от процесните фактури, а именно тези от м.март 2016 г., м. юни 2016 г. и м. юли 2016 г., като по тях ответника е използвал данъчен кредит, в съответния начислен размер на ДДС, както е отразено в т.6.2. от заключението. Вещото лице е категорично, че Фактура № .../29.01.2016 г. не е осчетоводена, не е включена в Дневниците за покупки, нито в Справките-декларации по ЗДДС на С оглед на установеното, при ответника по сметка 401 – Доставчици, към датата на проверката на счетоводството, има кредитно салдо /задължение/ в общ размер на **11 318, 95 лв.**

Със заключението на ССЧЕ се установява и размера на дължимите мораторни лихви /доколкото вещото лице не е установило извършено плащане по тях от ответника/ върху всяка от главниците по процесните фактури, като общото задължение възлиза сумата от **4966,78 лв.**, колкото е претендирал ищеца с ИМ.

Съдът кредитира заключението на ССЧЕ, тъй като същото е обективно и кореспондира с приетите писмени доказателства по делото, както и с изявленията на страните по отношение на обявените за безспорни по делото факти и обстоятелства /относно начина на фактуриране и ценообразуване/.

Други относими доказателства, към релевантните по делото факти и обстоятелства, страните не са ангажирали.

От така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

По иска с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1 вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД:

Съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания или възражения. Страната, която носи доказателствената тежест за определен факт, следва да проведе пълно и главно доказване на този факт, т. е. да установи по несъмнен начин осъществяването му в обективната действителност. Настоящият съдебен състав намира, че в случая ищеца проведе успешно доказване на възложените му в тежест факти, като по делото безспорно се установи, както наличието на валидно сключен между

страните договор с посочения в ИМ предмет - за управление и монетаризиране на рекламно пространство, така също броя на свободните рекламни позиции, които ищецът е предоставил на ответника месечно през процесния период, размера и начина на изчисляване на уговореното възнаграждение. Издадените в изпълнение на задълженията му по договора от страна ищеца фактури са достигнали до ответника /три от тях/, видно от заключението на експертизата и са надлежно осчетоводени, но по тях не е постъпило плащане, на уговорения падеж.

След като по делото се установява, че между страните няма спор по фактическите твърдения, изложени от ищеца в ИМ и същите се потвърждават както от приетите писмени доказателства, така и от признанието на ответника по отношение на формирането на задълженията по процесните фактури, на база представени от него отчети и по посочените от същия цени */като последните се разминават с уговорените в договора ед.цени, за което страните са постигнали изрична договорка, за което има нарочни изявления по делото/*, съдът приема, че спора, с който е сезиран в настоящото производство е правен и основно касае възражението на ответника за погасяване на вземанията на ищеца по давност.

Във връзка с възражението за давност, релевирано от ответника, с доклада по делото, съдът е указал на ищеца да докаже, че са били налице обстоятелства, довели до спиране или прекъсване на погасителната давност, преди 09.03.2021 г. /датата на депозиране на заявлението в съда/. Доказателства за настъпването на такива факти и обстоятелства, не са ангажирани от ищеца, поради което съдът приема, че изискуемостта на всяко от вземанията е настъпило 30-дни след издаването на всяка една от процесните фактури, съгласно уговореното в чл.8 от договора, а давността по отношение на същите е прекъсната едва с подаване на заявлението по чл.410 от ГПК в съда – 09.03.2021 г.

Съдът не споделя становището на ответника, че в случая се касае за периодични задължения по см. на чл.111, б.“в“ от ЗЗД, поради което същите се погасяват с кратка 3 годишна давност. Напротив, процесните вземания не са предварително определени, нито определяеми, а страните са постигнали съгласие единствено за предоставяне от страна на ищеца на ответника на т.нар. „гарантиран минимум“ от средно около 27 000 000 импресии на месечна база, но реалното използване на рекламното пространство и усвояването му от ответника не е установено изначално, а същото става известно едва след приключване на текущия месец и изготвяне на месечния отчет. Установи се, че страните не са калкулирали реално предоставените рекламни импресии по заложената в договора ед.цена за 1000 импресии, а същата е била динамична величина и се е определяла между страните ежемесечно, едва след изготвянето на отчета от ответника.

Конкретния случай не касае повтарящи се през определен период от време задължения, чийто падеж да настъпва през предварително определени интервали от време. По процесния договор, въпреки уговорения срок от 9 месеца, в процеса на изпълнение са издадени общо 7 бр. фактури, с настъпил падеж за плащане, от които в производството като неплатени се претендират 4 бр. Същите обаче не са ежемесечно издавани, а са в зависимост от реално използваните от ответника импресии през текущия месец и от предоставения от него отчет за тях, поради което и издадените от ищеца фактури не са с изначално определен срок за издаване, а са издавани през различни интервали от време – първата фактура № ... на 29.01.2016 г.; втората фактура № ... на 31.03.2016 г.; третата фактура № ... на 30.06.2016 г. и последната фактура № ... на 29.07.2016 г., т.е. претендираните от ищеца вземания, касаят предоставени от него услуги на ответника, които обаче не са с фиксиран период от време. Процесните вземания нямат характер, подобен на комуналните плащания, за които съгл. ТР № 3/18.05.2012 г. постановено по т.д. № 3/2011 г. на ОСГТВКС бе допуснато тълкуване, че попадат в хипотезата на т.нар. „други периодични плащания“ по см. на чл.111, б.“в“ от ЗЗД.

В настоящия случай, според съда е приложима общата давност от 5 години, установена с разп. на чл.110 от ЗЗД. Страните с договора са уговорили като престация „управление и монетаризация на рекламно пространство, с доставка на средно около 27 000 000 импресии/месечно“, която не е поставена в зависимост от периода на използване, а от броя на реално използваните рекламни импресии, като единствено заплащането е уговорено да се извършва на база месечен отчет на обслужените рекламни позиции.

С оглед възприетото от съда, и при приложението на общата погасителна давност, като взе предвид, че погасителната давност по отношение на всяко от четирите процесни вземания е прекъсната с подаването на заявлението по чл.410 от ГПК в съда на 09.03.2021 г., съдът намира, че погасено по давност се явява единствено вземането на ищеца по фактура № .../29.01.2016 г., изискуемостта на което е настъпила на 29.02.2016 г., като в тази част иска на ищеца се явява неоснователен. Същият е и недоказан, тъй като се установи безспорно по делото, посредством приетото заключение на ССЧЕ, че тази фактура не е осчетоводена от ответното дружество, същото не я е включвало в Дневниците на покупките за м. януари 2016 г. и не е ползвало данъчен кредит по нея.

В останалата си част, исковата претенция е основателна. Вземането по фактура № .../31.03.2016 г. е изискуемо от 30.04.2016 г., като на 09.03.2021 г. погасителната давност по отношение на същата е прекъсната, а към момента на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК същата не е била изтекла.

Следователно, предявения от ищеца установителен иск е основателен и доказан за вземанията му до размер от **11 318, 95 лв.**, до който размер иска ще следва да се уважи, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда до окончателното изплащане на дължимата сума, а за разликата до пълния предявен размер от 16 316,26 лв. или за сумата от 4 995, 31 лв. съответно да се отхвърли, поради погасяване на вземането по давност.

По отношение на иска по чл.86 от ЗЗД:

С оглед разпределената доказателствена тежест, от приетите по делото доказателства, в т.ч. заключението по ССЧЕ, съдът счита, че в производството ищеца безспорно установи наличието на главен дълг, както и че ответника не е извършвал плащания по процесните фактури и е изпаднал в забава по отношение на всяко от задълженията по тях, за периода от настъпването на падежа по всяка една от претендираните за плащане фактури №№ .../31.03.2016 г., № .../30.06.2016 г. и № .../ 29.07.2016 г. до датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК /09.03.2021 г./. Ищецът претендира лихви за период от три години назад /преди подаване на заявлението по чл.410 от ГПК/ поради което вземането му за мораторни лихви не е погасено по давност, в какъвто смисъл има заявено възражение от ответника.

Предвид горното, иска се явява основателен и доказан до размер от **3445,97 лв.**, представляваща сбор от мораторните лихви върху главниците по посочените по-горе три бр. фактури, по които се установи ищеца да има непогасени вземания, съобразно заключението по ССЧЕ, Таблица № 3. В останалата си част до пълния предявен размер от 4 966, 78 лв. или за сумата от 1520,81 лв., представляваща дължима лихва върху вземането по фактура № .../29.01.2016 г., което е погасено по давност, иска подлежи на отхвърляне като неоснователен.

При тази установеност, искът с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1, вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД се явява основателен и доказан до размер от общо 11 318,95 лв., до който размер следва да бъде уважен, ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда до окончателното изплащане на дължимата сума, а за разликата до пълния предявен размер от 16314,26 лв. или за сумата от 4 995,31 лв. подлежи на отхвърляне.

Искът по чл.422, ал.1 от ГПК вр. с чл.86, ал.1 от ЗЗД също е частично основателен до размер от **3445,97 лв.**, а за разликата до пълния предявен размер от 4996,78 лв. или за сумата от 1520,79 лв. подлежи на отхвърляне като неоснователен.

По отношение на разноските:

Процесуалният представител на ищеца е поискал присъждане на направените по делото разноски, като е представил списък по чл. 80 ГПК. Съгласно списъка и приложените доказателства, ищеца е извършил разноски в хода на настоящото производство в размер на 2079,62 лв., от която сума 425,62 лв. – заплатена държавна такса; 250 лв. – депозит за експертиза и 1404,00 лв. с ДДС адвокатско възнаграждение. Съобразно с уважената част от исковете, на ищеца на осн. чл.78, ал.1 от ГПК се следват разноски до размер от **1442,86 лв.** за настоящото исково производство.

Съгласно задължителните указания на ВКС, дадени с т. 12 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014г., постановено по тълк.д. № 4/2013г. ОСГТК, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл.415, ал.1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. На основание чл.78, ал. 1 ГПК на ищеца в настоящото производство му се следват и разноските от заповедното производство до размер от **1002, 33 лв.**

Ответникът от своя страна също е заявил искане за присъждане на разноски. На осн. чл.78, ал.3 от ГПК на ответника се следват съдебни разноски, съразмерно на отхвърлената част от исковете. Видно от списъка по чл.80 от ГПК, ответника претендира разноски в общ размер от 1140 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение в заповедното производство и 1596 лв. за заплатено адвокатско възнаграждение по настоящото исково производство. Общо ответникът претендира за присъждане разноски в размер на 2736 лв., сбор от възнагражденията, заплатени по двете фази на производството. Ищецът своевременно е заявил възражение за прекомерност на заплатеното от ответника адвокатско възнаграждение, по чл.78, ал.5 от ГПК, което съдът намира за основателно.

Защитата на ответника в проведеното производство, основно се осъществява в настоящото исково производство, посредством подаден писмен отговор, с въведени конкретни възражения, оспорвания и излагане на правни доводи, вкл. и чрез осъществено процесуално представителство от упълномощен адвокат. Следователно на ответника се следва възнаграждение единствено за проведеното исково производство, доколкото заповедното такова се е развило в последващата си фаза, след подаване на бланково възражение по реда на чл.414 от ГПК. Само и единствено в случай, че след възражението на длъжника, заявителят не бе предявил установителния иск по реда на чл.442, ал.1 от ГПК, то възражението по чл.414 ГПК ще е изиграло своята роля, на процесуално средство, преграждащо пътя на заявителя към принудително изпълнение на вземането му и следователно като разход на длъжника, ще следва да се възложи в тежест на заявителя. Настоящият случай обаче не е такъв. След подаденото бланково възражение по ч.гр.д. №

13796/2021 г. от страна на длъжника ..., производството се е развило в исково такова и именно по него, ответника е извършил същинските процесуални действия по защита и съдействие.

С оглед изложеното, ответника в производството има право само на претендираните за настоящото исково производство съдебни разноски, в доказан размер от 1596,00 лв., от които съразмерно на отхвърлената част от исковете, му се следват такива до размер от **488,69 лв.**

Така мотивиран, съдът на осн. чл.235, ал.1 – 3 от ГПК:

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, предл. 1, вр. чл. 266, ал. 1 ЗЗД, че в полза на ищеца „...“, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление в ... **съществува непогасено към 09.03.2021 г. вземане от ответника „...“**, ЕИК ... със седалище в ..., представляван от управителите ... и ..., в размер на общо **11 318,95 лв.**, представляваща дължимо възнаграждение по Договор за управление и монетаризиране на рекламno пространство от 16.12.2016 г. и съгласно издадени фактури: №№ .../31.03.2016 г., № .../30.06.2016 г. и № .../ 29.07.2016 г., ведно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение в съда – 09.03.2021 г. до окончателното изплащане на дължимата сума, за което вземане е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 15.03.2021 г. по ч. гр. д. № 13796 по описа за 2021 г. на СРС, 164 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск по чл.422, ал.1 от ГПК за разликата до пълния предявен размер от 16314,26 лв. или за сумата от 4995,31 лв., представляваща вземане по фактура № .../29.01.2016 г., като неоснователен, поради погасяване на вземането по давност и като недоказан.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1, от ЗЗД, че в полза на ищеца „...“, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление в ... **съществува непогасено към 09.03.2021 г. вземане от ответника „...“**, ЕИК ... със седалище в ..., представляван от управителите ... и ..., в размер на общо **3445,97 лв.**, представляваща дължимо обезщетение за забава върху главниците по издадените от ищеца 3 бр. фактури, №№ .../31.03.2016 г., № .../30.06.2016 г. и № .../ 29.07.2016 г., за претендирания период на забава от 02.03.2018 г. до 01.03.2021 г., за което вземане е била издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК от 15.03.2021 г. по ч. гр. д. № 13796 по описа за 2021 г. на СРС, 164 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** предявения иск по чл.422, ал.1 от ГПК за разликата до пълния предявен размер от 4996,78 лв. или за сумата от 1520,79 лв., като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК, „...“, ЕИК ... със седалище в ..., представляван от управителите ... и ... **да заплати** на „...“, ЕИК ..., със седалище и адрес на управление в ..., сумата от **1442,86 лв.** представляваща направените в настоящото исково производство съдебни разноски, както и сумата от **1002,33 лв.**, разноски в хода на заповедното производство по ч.гр.д. № 13796/2021 г. по описа на СРС.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК, „...“, ЕИК ... да заплати на „...“, ЕИК ... със седалище в ... сумата от **488,69 лв.**, представляваща сторените от ответника съдебни разноски в производството, съразмерно на отхвърлената част от исковете.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

На основание чл. 7, ал. 2 ГПК на страните да се връчи препис от решението.

Заверен препис от решението да се приложи по ч. гр. д. № 13796 по описа за 2021 г. на СРС, 164-и състав, след влизането му в сила.

Съдия при Софийски районен съд: _____